PARLAMENT EUROPEJSKI

2004 *2009*

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Sprawozdanie
Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych
w sprawie delegacji do Holandii

SPRAWOZDAWCA: Simon BUSUTTIL

Wprowadzenie

W dniu 19 grudnia 2007 r. delegacja czterech posłów do Parlamentu Europejskiego (zob. lista uczestników – Załącznik 1) odwiedziła Holandię. Delegacji przewodniczył Martine ROURE (PSE), a sprawozdawcą wybrany został Simon BUSUTTIL (PPE-DE)[1].

Celem delegacji było zapoznanie się w sposób bezpośredni z sytuacją związaną z przyjmowaniem w Holandii osób ubiegających się o azyl oraz nielegalnych imigrantów, przeprowadzenie analizy bieżącej sytuacji w znajdującym się w Schiphol ośrodku zatrzymań, a także przeprowadzenie oceny wdrażania w tym kraju odpowiednich dyrektyw i rozporządzeń UE.

Wspomniane dyrektywy dotyczą następujących kwestii:

- dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl („dyrektywa o przyjmowaniu osób");
- dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich[2] („dyrektywa o procedurach");
- rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego[3] („rozporządzenie Dublin II").

[1] Zob. Lista uczestników w Załączniku 1.
[2] *Dz.U. L 326 z 13.12.2005, str. 0013 – 0034.*
[3] *Dz.U. L 050 z 25.02.2003, str. 0001 – 0010.*

Wizyta w Holandii odbywała się na wzór podobnych delegacji do Włoch (Lampeduza), Hiszpanii (Ceuta i Mellila, Wyspy Kanaryjskie), Francji (Paryż), Malty, Grecji (Samos i Ateny), Belgii oraz Wielkiej Brytanii.

Program delegacji obejmował wizytę w znajdującym się w Schiphol ośrodku zatrzymań[1], spotkanie z holenderską sekretarz stanu ds. sprawiedliwości, panią Nebahat ALBAYRAK, w Ministerstwie Sprawiedliwości (Haga), a także spotkanie z kilkoma organizacjami odwiedzającymi zatrzymanych w ośrodkach lub prowadzącymi lokalnie innego rodzaju działania w dziedzinie azylu i imigracji (zob. wykaz organizacji w Załączniku 3).

Przed podróżą do Holandii delegacja otrzymała informacje od organizacji, w tym pozarządowych, aktywnych w dziedzinie imigracji i azylu, takich jak Amnesty International, Holenderska Rada ds. Uchodźców, Europejska Rada ds. Uchodźców i Wygnańców, Holenderska Liga Praw Człowieka, Praca Niewolnicza w Holandii (BLinN), Defence for Children International oraz Kerkinactie, a także od profesora Van Kalmthouta.

Członkowie otrzymali również od organizacji pozarządowych i agencji rządowych dokumenty przedstawiające mechanizmy azylowe i imigracyjne w Holandii, a także dokładne informacje o procedurze, której podlegają osoby nieletnie oraz zatrzymane pod względami administracyjnymi.

Delegacji towarzyszyły służby audiowizualne Parlamentu Europejskiego we współpracy z lokalną ekipą telewizyjną. Celem było przedstawienie tego aspektu działalności Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w całej Europie drogą satelitarną (EbS). Wizytę szeroko relacjonowano w prasie. Po spotkaniu z panią sekretarz stanu ds. sprawiedliwości w Ministerstwie Sprawiedliwości w Hadze, posłowie do PE uczestniczyli wraz z nią w konferencji prasowej.

Tło

2.1 Legislacja oraz służby odpowiedzialne za wdrożenie polityki imigracyjnej

Ustawa z 2000 r. o cudzoziemcach, która weszła w życie w kwietniu 2001 r., uprościła i usprawniła procedurę azylową.

Za wdrażanie ustawy o cudzoziemcach odpowiada holenderski Urząd Imigracji i Naturalizacji (IND - Immigratie- en Naturalisatiedienst). Organ ten podlega Ministerstwu Sprawiedliwości i odpowiada za rozpatrywanie wszystkich wniosków dotyczących wjazdu i pobytu na terytorium Holandii, w tym wniosków o azyl.

We wdrażaniu polityki dotyczącej cudzoziemców uczestniczą również inne podmioty:

- **Królewska Gwardia Narodowa** (***Marechaussee***)
  Obszar odpowiedzialności:
  - przyjmowanie cudzoziemców na granicach holendersko-belgijskiej i holendersko-

[1] Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER.

niemieckiej, w portach morskich i lotniczych (zwłaszcza na lotnisku w Schiphol);
- eskortowanie cudzoziemców, którzy wyczerpali już wszystkie środki prawne i nie wolno im przebywać na terytorium Holandii, a także eskortowanie osób, którym odmówiono wjazdu na granicy holenderskiej.

- **Centralna Agencja ds. Przyjmowania Osób Ubiegających się o Azyl (Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA))**
  Obszar odpowiedzialności:
  - zapewnianie zakwaterowania dla osób ubiegających się o azyl, upewnianie się, że osoby te korzystają z usług instytucji społecznych i placówek opieki zdrowotnej;
  - oferowanie zajęć, które zwiększają szanse osób ubiegających się o azyl na samodzielne życie zarówno w kraju ich pochodzenia, jak i w Holandii.

- **Urząd ds. Repatriacji i Odjazdów (Dienst Terugkeer & Vertrek)**
  Od 1 stycznia 2007 r. urząd ten zajmuje się odsyłaniem cudzoziemców, którym nie wolno przebywać w Holandii. Jest to organ wykonawczy Ministerstwa Sprawiedliwości.

- **Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM)**
  Obszar odpowiedzialności:
  - oferowanie wsparcia cudzoziemcom, którzy dobrowolnie wracają do swojego kraju pochodzenia.

2.2 Holenderskie ustawodawstwo azylowe a ubieganie się o przyznanie azylu

W świetle holenderskiego prawa azylowego, azyl może zostać udzielony w sześciu przypadkach, a mianowicie:

(a) w przypadku uchodźców objętych Konwencją;

(b) gdy osoba w sposób wiarygodny utrzymuje, że ma słuszne podstawy, by sądzić, że jeśli zostanie wydalona, będzie narażona na poważne ryzyko poddania torturom bądź nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karze;

(c) gdy z naglących względów o charakterze humanitarnym, związanych z przyczynami wyjazdu danej osoby z jej kraju pochodzenia, nie można w sposób rozsądny oczekiwać, w opinii Ministra, że osoba taka powróci do kraju swojego pochodzenia;

(d) gdy powrót do kraju pochodzenia mógłby, w opinii Naszego Ministra, stanowić wyjątkową trudność w związku z ogólną sytuacją panującą w tym kraju;

(e) gdy osoba należy, jako mąż, żona lub nieletnie dziecko, do rodziny cudzoziemca określonego w lit. (a) – (d), posiada tę samą narodowość, co cudzoziemiec i wjechała na terytorium Holandii albo w tym samym czasie, co cudzoziemiec, albo w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym cudzoziemcowi określonemu w lit (a) – (d) udzielono zgody na pobyt w celu przyznania azylu;

(f) gdy osoba, będąc partnerem w gospodarstwie lub dzieckiem, które osiągnęło już pełnoletniość, jest uzależniona od cudzoziemca określonego w lit (a) – (d) do takiego stopnia, że z tego względu należy do rodziny cudzoziemca, posiada tę samą narodowość, co cudzoziemiec i wjechała na terytorium Holandii albo w tym samym czasie, co cudzoziemiec, albo w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym cudzoziemcowi określonemu w lit (a) – (d) udzielono zgody na pobyt w celu przyznania azylu.

Osoba zamierzająca ubiegać się o udzielenie azylu może złożyć wniosek w jednym z trzech centrów wnioskowych Urzędu Imigracji i Naturalizacji (IND): Ter Apel, Zevenaar lub Schiphol. Wniosek może zostać złożony albo z chwilą wjazdu, zwykle po zatrzymaniu cudzoziemca przez władze podczas próby nielegalnego wkroczenia na terytorium kraju, albo w okresie późniejszym, po zezwoleniu na wjazd.

Jeśli osoba ubiegająca się o azyl wnioskuje o przyznanie azylu po wkroczeniu na terytorium kraju (strona lądowa), wniosek należy złożyć w centrum wnioskowym Ter Apel. Osoba taka zwykle umieszczana jest w centrum tymczasowych przyjęć i wraca do centrum wnioskowego albo w Ter Apel, albo w Zevenaar, w celu przesłuchania.

Jeśli osoba ubiegająca się o azyl wnioskuje o przyznanie azylu przed wkroczeniem na terytorium kraju (strona powietrzna), jest ona w ciągu kilku godzin zabierana do centrum wnioskowego w Schiphol. Następnie nie uzyska ona zgody na wkroczenie na terytorium kraju i zostanie umieszczona w ośrodku zatrzymań.

Prawie żadna osoba z osób ubiegających się o azyl w ośrodku zatrzymań w Schiphol nie posiada ważnego dokumentu uprawniającego do podróży lub ważnego dokumentu uprawniającego do podróży z wymaganą wizą, ani wystarczających środków do pokrycia zarówno kosztów pobytu w Holandii, jak i kosztów podróży do miejsca poza Holandią, do którego wjazd jest zagwarantowany.

Procedura ubiegania się o azyl rozpoczyna się z chwilą podpisania wniosku.

a) Przesłuchanie wstępne

Pierwszym etapem jest wstępne przesłuchanie, którego celem jest ustalenie tożsamości, narodowości i opisu podróży cudzoziemca.

Właśnie na tym etapie wniosek jest analizowany w celu określenia czy, zgodnie z procedurą dublińską, Holandia ma obowiązek rozpatrzyć wniosek, czy jest to raczej obowiązek innego państwa członkowskiego. Jeśli obowiązek taki spoczywa na innym państwie członkowskim, IND zwraca się do danego państwa o przejęcie wniosku. Jak tylko państwo to wyrazi zgodę, osoba ubiegająca się o azyl zostanie przewieziona do tego państwa w ciągu sześciu miesięcy. Niemniej IND zawsze może postanowić, że sam rozpatrzy wniosek, nawet w przypadkach, gdy zobowiązane są do tego inne państwa członkowskie.

Po wstępnym przesłuchaniu IND sprawdza, czy wniosek o azyl kwalifikuje się do dalszego rozpatrywania w centrum wnioskowym (procedura przyspieszona), czy raczej procedura azylowa powinna być kontynuowana w biurze screeningowym (procedura zwykła).

Na tym etapie występują 2 możliwości:

- procedura przyspieszona: IND zwykle podejmuje decyzję w ciągu 48 godzin (od czterech do sześciu dni roboczych); następnie osoba ubiegająca się o azyl poddana zostaje drugiemu, szczegółowemu przesłuchaniu w centrum wnioskowym;

- procedura zwykła: postępowanie wymaga więcej czasu; Procedura azylowa kontynuowana jest w biurze IND rozpatrującym wnioski; osoba ubiegająca się o azyl zwykle kierowana jest do centrum przyjęć Centralnej Agencji ds. Przyjmowania Osób Ubiegających się o Azyl (COA); zgodnie z obowiązującymi przepisami wniosek o azyl winien zostać rozpatrzony w terminie sześciu miesięcy.

Okres sześciu miesięcy rozpoczyna się wraz z przedłożeniem wniosku. Może on zostać przedłużony o kolejne 6 miesięcy, jeśli konieczne jest zebranie dodatkowych materiałów przez, na przykład, osobę trzecią.

b) Przesłuchanie szczegółowe

i) Procedura przyspieszona

Osoba ubiegająca się o azyl, której wniosek rozpatrywany jest trybie przyspieszonym, zobowiązana jest w ciągu dwóch godzin przedstawić poprawki do stenogramu pierwszego przesłuchania; w tym celu zapewniana jej jest pomoc prawna i, jeśli to konieczne, usługi tłumacza ustnego.

W ciągu tych dwóch godzin trwają również przygotowania do kolejnego przesłuchania, podczas którego osoba ubiegająca się o azyl musi podać wszelkie istotne informacje i przedstawić wszelkie istotne kwestie. Zanim wniosek o azyl zostanie odrzucony, IND ma obowiązek powiadomić wnioskującego o swoim zamiarze odrzucenia wniosku. Wówczas osoba ubiegająca się o azyl ma możliwość przedstawienia uwag i swojej odpowiedzi w ciągu trzech godzin. Tylko na tym etapie IND może podjąć decyzję w sprawie wniosku o azyl.

IND może ponownie odrzucić wniosek o azyl, a w takim przypadku wnioskujący może wnieść o sądową rewizję wniosku. Albo IND może przekazać sprawę osoby ubiegającej się o azyl do rozpatrzenia w ramach procedury zwykłej.

ii) Procedura zwykła

Jeśli wniosek o azyl nie może zostać rozpatrzony w ciągu 48 godzin, zostaje przejęty przez biuro screeningowe. W międzyczasie osoba ubiegająca się o azyl będzie znajdowała się w centrum przyjęć kierowanym przez COA, przynajmniej do czasu podjęcia decyzji w sprawie wniosku.

Podczas szczegółowego przesłuchania wnioskującemu będzie towarzyszył radca prawny i, w razie konieczności, tłumacz. Osoba ubiegająca się o azyl otrzymuje sprawozdanie z przesłuchania, które może sprawdzić razem z prawnikiem. Może ona wprowadzać poprawki, a także dostarczyć władzom dodatkowych informacji.

Przed odrzuceniem wniosku o azyl, IND ma obowiązek powiadomić wnioskującego o swoim zamiarze odrzucenia wniosku. Wówczas osoba ubiegająca się o azyl ma możliwość przedstawienia uwag i swojej odpowiedzi w ciągu czterech tygodni. Tylko na tym etapie IND może podjąć decyzję w sprawie wniosku o azyl. Decyzja w pierwszej instancji musi zapaść w terminie sześciu miesięcy.

c) Rewizja sądowa

i) Odwołanie przed sądem okręgowym

W obu typach procedur, przyspieszonej i zwykłej, osobie ubiegającej się o azyl przysługuje prawo do odwołania od negatywnej decyzji przed sądem okręgowym. W procedurze przyspieszonej odwołanie nie ma skutku zawieszającego, ale osoba ubiegająca się o azyl może zwrócić się do sądu z prośbą o zezwolenie jej na pozostanie w kraju do czasu rozpatrzenia odwołania. W większości przypadków władze czekają na decyzję sądu zanim wydalą wnioskującego z kraju.

W przypadku wydania decyzji pozytywnej, czy to w związku z prośbą o zezwolenie na pobyt w kraju, czy też w związku z odwołaniem, wnioskujący zostaje następnie objęty zwykłą procedurą. Sąd okręgowy zwykle wydaje decyzję w obydwu sprawach jednocześnie.

ii) Odwołanie przed Radą Stanu

Jeśli pierwsze odwołanie od negatywnej decyzji w sprawie wniosku o azyl zostanie odrzucone, wnioskujący może odwołać się do Wydziału Jurysdykcji Administracyjnej w Radzie Stanu. Odwołanie to również nie ma skutku zawieszającego. Wnioskujący może jednak zwrócić się do Wydziału z prośbą o zezwolenie mu na pozostanie w kraju do czasu rozpatrzenia odwołania. Niemniej możliwe jest wydalenie cudzoziemca z kraju do czasu podjęcia przez wydział decyzji w sprawie takiej prośby.

d) Ostateczna decyzja

Po wydaniu ostatecznej negatywnej decyzji w sprawie wniosku w procedurze przyspieszonej, odrzuconym osobom ubiegającym się o azyl nakazuje się opuścić kraj w trybie natychmiastowym. Osoby objęte procedurą zwykłą mają zwykle 28 dni na dobrowolne opuszczenie kraju. Jeśli tego nie zrobią, mogą zostać zmuszone do powrotu do swojego kraju.

2.3 Dane statystyczne

Według najnowszych danych statystycznych IND, w 2007 r. złożonych zostało w Holandii ogółem 9.731 wniosków o przyznanie azylu. Większość wnioskujących o azyl pochodziła z Somalii, Iraku, Chin, Nigerii, Iranu, Afganistanu, Burundi, Sierra Leone i Erytrei. W 2007 r. azyl udzielony został 1.063 osobom.

2.4 Ośrodek dla zatrzymanych

Ustawa o cudzoziemcach zezwala na zatrzymanie nielegalnych imigrantów na podstawie dwóch przepisów:

1. **Sekcja 6**[1] – dotyczy cudzoziemców, którym odmówiono prawa do wkroczenia na terytorium kraju już na granicy. Głównym celem zatrzymania jest uniemożliwienie takim osobom wkroczenia na terytorium kraju w sposób nielegalny. Mogą oni zostać umieszczeni w celi policyjnej izby zatrzymań na maksymalnie 15 dni, a po tym okresie zostaną przewiezieni do instytucji o reżimie łagodniejszym niż w zwykłym zakładzie karnym.

2. **Sekcja 59**[2] - sekcja ta dotyczy większości cudzoziemców, którzy wjechali już na terytorium Holandii, czy to zgodnie z prawem, czy bezprawnie, ale których pobyt nie jest legalny lub przestał być legalny. Głównym celem zatrzymania jest ułatwienie przymusowego wydalenia takich osób i uniemożliwienie im ucieczki.

Każda osoba, której odmówiono wjazdu na terytorium Holandii, może zostać zatrzymana. Odrzucone osoby ubiegające się o azyl, których repatriacyjne dokumenty podróżne są lub wkrótce będą dostępne, również mogą podlegać zatrzymaniu. Jeśli po przesłuchaniu przez funkcjonariuszy policji ds. cudzoziemców istnieje uzasadnione podejrzenie, że cudzoziemiec rzeczywiście nie posiada ważnego zezwolenia na pobyt, cudzoziemiec taki zostaje zwykle umieszczony w policyjnej izbie zatrzymań (na maksymalnie 10-15 dni), po czym zostaje przekazany do ośrodka zatrzymań lub innego zakładu karnego. Osoby ubiegające się o azyl zostają pozbawione wolności i przewiezione do centrum

[1] *Sekcja 6*
1. Cudzoziemiec, któremu odmówiono prawa do wkroczenia na terytorium Holandii, może zostać prawnie zobowiązany do przebywania w przestrzeni lub w miejscu wyznaczonym przez funkcjonariusza straży granicznej.
2. Przestrzeń lub miejsce, o których mowa w punkcie 1, mogą zostać zabezpieczone przed nieuprawnionym opuszczeniem ich przez cudzoziemca.
3. Przepisy dotyczące reżimu stosowanego w celu zabezpieczenia przestrzeni lub miejsca, o których mowa w punkcie 1, w tym wymagane środki administracyjne, mogą zostać określone w rozporządzeniu Rady.
4. Rozporządzenie Rady, przyjęte zgodnie z punktem 3, zostaje przedstawione w obu Izbach Stanów Generalnych. Wchodzi ono w życie w dniu określonym w dekrecie królewskim, jednak nie wcześniej niż cztery tygodnie po przedstawieniu go w Stanach Generalnych, chyba że przynajmniej jedna piąta konstytucyjnej liczby członków jednej z izb wyrazi życzenie w tym okresie, że przedmiot ten powinien zostać uregulowany w ustawie. W takim przypadku możliwie najszybciej przedstawiany jest stosowny projekt ustawy. Jeśli projekt ten zostanie wycofany lub odrzucony w jednej z dwóch izb Stanów Generalnych, rozporządzenie Rady podlega wycofaniu.

[2] *Sekcja 59*
1. Jeśli wymaga tego porządek publiczny (ordre public) lub bezpieczeństwo państwa, Nasz Minister może, mając na względzie wydalenie z kraju, nakazać zatrzymanie w areszcie cudzoziemca, który:
(a) bezprawnie przebywa w kraju;
(b) przebywa w kraju zgodnie z prawem przez wzgląd na przyczyny określone w sekcji 8 lit. f) i g).
2. Jeśli dokumenty wymagane do powrotu cudzoziemca są lub wkrótce będą dostępne, uważa się, że w interesie porządku publicznego (ordre public) leży, by cudzoziemiec przebywał w areszcie, chyba że przebywa on w kraju zgodnie z prawem przez wzgląd na przyczyny określone w sekcji 8 lit. a) – e) i l).
3. Cudzoziemiec nie zostanie zatrzymany w areszcie lub jego pobyt w areszcie zostanie zakończony, jak tylko cudzoziemiec stwierdzi, że zamierza opuścić Holandię i ma również ku temu możliwość.
4. Zatrzymanie w areszcie zgodnie z punktem 1 lit. b) lub punktem 2 trwa w każdym przypadku nie dłużej niż cztery tygodnie. Jeśli przed podjęciem decyzji w sprawie wniosku zastosowano przepisy sekcji 39, pobyt w areszcie zgodnie z punktem 1 lit. b) nie może w żadnym przypadku trwać dłużej niż sześć tygodni.

wnioskowego w Schiphol, gdzie ich wniosek o azyl podlega rozpatrzeniu.

2.5 Odwołanie od decyzji o pozbawieniu wolności

Po 28 dniach od zatrzymania, IND ma obowiązek powiadomić o zatrzymaniu sąd okręgowy, jeśli osoba zatrzymana sama nie odwołała się już od decyzji o zatrzymaniu.[1] Powiadomienie takie uznawane jest za odwołanie. Posiedzenie sądu odbywa się nie później niż w 14. dniu po otrzymaniu zawiadomienia lub odwołania. Sąd wydaje decyzję w ciągu kolejnych 7 dni. Zarówno IND, jak i osoba zatrzymana mogą odwołać się od decyzji sądu do Wydziału Jurysdykcji Administracyjnej w Radzie Stanu. Osobie zatrzymanej przysługuje prawo do odwołania się w dowolnej chwili od decyzji o przedłużeniu okresu zatrzymania. Od wydanej w tej sprawie decyzji sądu okręgowego nie można odwołać się do Wydziału Jurysdykcji Administracyjnej w Radzie Stanu.

2.6 Konwencje międzynarodowe i prawodawstwo UE

Holandia jest sygnatariuszem większości najważniejszych konwencji o ochronie praw człowieka, do których należy międzynarodowy Pakt praw obywatelskich i politycznych, międzynarodowy Pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz konwencja genewska z 1951 r. o statusie uchodźców wraz z Protokołem.

Holandia przestrzega Konwencji o prawach dziecka z zastrzeżeniem, że dziecko, które zostało zatrzymane, nie zawsze zostanie zakwaterowane oddzielnie od osób dorosłych, a także, iż postanowienia Konwencji nie uniemożliwiają stosowania przepisów prawa obowiązujących dorosłych, jeśli dziecko osiągnęło 16 lat.

Europejskie dyrektywy i rozporządzenia w sprawie azylu stosują się również do Holandii. Jednak w swoim sprawozdaniu z listopada 2007 r.[2] Komisja Europejska zauważa, że Holandia należy do grupy państw członkowskich UE, które nie stosują konsekwentnie przepisów dyrektywy o przyjmowaniu osób w ośrodkach zatrzymań i nie przestrzegają warunków przyjmowania osób w sytuacjach niedozwolonych w dyrektywie. Ponadto w sprawozdaniu mówi się o niezadowalającym poziomie zaplecza edukacyjnego w przypadku zatrzymanych osób nieletnich. Komisja przypomina, że dyrektywa ta nie zezwala na wyjątki w odniesieniu do swojej stosowalności i że jej przepisom powinny podlegać wszelkiego rodzaju obiekty, w tym ośrodki zatrzymań.

Spotkanie z organizacjami

[1] W przeszłości ustawa o cudzoziemcach przewidywała automatyczne okresowe przeglądy zatrzymań co 28 dni, ale w 2004 roku przepis ten został zmieniony i pozostało tylko jedno odgórne sprawdzenie po upływie pierwszych 28 dni, a wszelkie kolejne przeglądy przeprowadzane są na wniosek zatrzymanego lub jego prawnika.

[2] Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania dyrektywy 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, COM(2007)745 końcowy.

Spotkanie z organizacjami, w tym pozarządowymi, odbyło się centrum konferencyjnym BIMS na lotnisku Schiphol w dniu 19 grudnia 2007 r. i poprzedziło wizytę w ośrodku zatrzymań. Zaproszone zostały organizacje, które regularnie odwiedzają ośrodki zatrzymań lub są w inny sposób aktywne w obszarach azylu i imigracji. (Zob. Załącznik 3.)

Organizacje bardzo sprawnie przeprowadziły swoją prezentację. Członkowie delegacji z uwagą słuchali wystąpień przedstawicieli organizacji pozarządowych, choć przedstawiane przez nich informacje nie mogły zostać zweryfikowane przez delegację.

Warto w tym miejscu zauważyć, że większość zastrzeżeń zgłaszanych przez organizacje pozarządowe dotyczyła przepisów holenderskiego prawa azylowego, aniżeli warunków panujących w ośrodkach zatrzymań, mimo iż były one również krytykowane.

Zaniepokojenie organizacji pozarządowych wzbudzały przede wszystkim następujące kwestie, które były omawiane zarówno w czasie spotkania, jak i w pisemnych opiniach kierowanych do delegacji:

3.1 Charakter zatrzymania

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Osoby, które są zatrzymywane, nie popełniły żadnego przestępstwa. Wiele z tych osób uciekło przed prześladowaniem i wojną, a większość opuściła swój kraj w nadziei uniknięcia biedy i związania swojej przyszłości z Holandią, albo innym krajem. Niemniej osoby takie traktowane są jak przestępcy. W ostatnich latach zwiększyła się również liczba zatrzymań.

b) Problemem jest również sposób myślenia o imigrantach. Gdy tylko zostaną zatrzymani, uważa się ich za nielegalnie przebywających w kraju i za przestępców.

c) Często zdarzają się niepotrzebne zatrzymania, nawet jeśli czasem oczywiste jest, że wydalenie emigranta z kraju jest i tak mało prawdopodobne (z powodu braku dokumentów, odmowy współpracy przez kraj pochodzenia itp.). Staje się to sprzeczne z zasadą, że osoba, której wniosek o udzielenie azylu został odrzucony, może zostać zatrzymana tylko wtedy, gdy istnieją realne szanse na jej wydalenie.

d) W przypadku nielegalnych imigrantów, o których władze dowiedziały się, gdy znajdowali się już oni na terytorium Holandii, sam fakt niezgłoszenia się przez nich prowadzi do założenia, że zbiegną, choć nie ma nawet wyraźnej definicji tego pojęcia. Prowadzi to do niepotrzebnych zatrzymań.

e) Nie rozważa się wprowadzenia rozwiązań alternatywnych względem zatrzymań. Polegałyby one, na przykład, na regularnym zgłaszaniu się, albo – w stosownych przypadkach – zezwalaniu imigrantom na pobyt w Holandii ze swoimi krewnymi.

f) Zgodnie z art. 6 ustawy o cudzoziemcach, dotyczącym zatrzymania na granicy morskiej i powietrznej, rozpoczyna się 48-godzinna procedura, w ciągu której należy podjąć decyzję o przewiezieniu imigranta do ośrodka zatrzymań. Od tego momentu

postępowanie powinno odbyć się w ciągu 6 tygodni. Chociaż procedura ta jest powszechnie stosowana, nie jest jasne, na jakiej podstawie zostaje ona rozpoczęta. Imigranci w końcu podlegają zatrzymaniu trwającemu około 100 dni przy uzasadnieniu, że przedłużenie takie jest konieczne „przez wzgląd na postępowanie". Jednak nawet jeśli tak się dzieje, trudno wytłumaczyć dlaczego zatrzymanie trwa dłużej niż 6 tygodni.

g) Również rozporządzenie Dublin II skutkuje zwiększeniem liczby zatrzymań. Imigranci przekazywani są do ośrodków zatrzymań i pozostają tam przez blisko 86 dni. Przez cały ten czas zwykle nikt nie zajmuje się ich sprawą.

h) Organizacje pozarządowe twierdzą, że imigranci posiadający zezwolenie „B9" w ogóle nie powinni podlegać zatrzymaniu.

3.2 Czas trwania zatrzymania

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Problemem jest nieokreślenie maksymalnej długości zatrzymania. Organizacje zauważają, że Holandia jest jednym z tych krajów UE, które nie wyznaczają maksymalnego czasu trwania zatrzymania. W ustawie z 2000 r. o cudzoziemcach nie określono, na jak długo można zatrzymać nielegalnych imigrantów. Niemniej organizacje pozarządowe przyznają, że w sądownictwie przyjął się sześciomiesięczny „maksymalny" okres zatrzymania. W praktyce, po sześciu miesiącach zatrzymania, sądy zwykle zwracają większą uwagę na prawa zatrzymanego, aniżeli na względy, którymi kieruje się państwo.

b) Okres zatrzymania nielegalnych imigrantów ze względów administracyjnych może w praktyce trwać od 12 do 18 miesięcy, jeśli sprawa dotyczy porządku publicznego. W tym przypadku coraz częstsza staje się praktyka wydłużania okresu zatrzymania w wyniku powołania się na względy porządku publicznego.

c) Wraz z wejściem w życie nowej ustawy o imigrantach, zniesione zostały terminy rewizji sądowej z powodu zaległości w rozpatrywaniu spraw. Niestety nie wszyscy imigranci mogą skorzystać z usług dobrych prawników. Znany jest przypadek zatrzymania imigranta na 16 miesięcy i zwolnienia go dopiero po naświetleniu tej sprawy przez Radę ds. Uchodźców.

d) Należy wprowadzić ustawowy okres przedawnienia, który będzie obowiązywał w przypadku zatrzymania ze względów administracyjnych osób ubiegających się o azyl i nielegalnych imigrantów.

3.3 Warunki w ośrodkach zatrzymań

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Warunki w ośrodkach zatrzymań są o wiele gorsze niż warunki, w jakich przebywają „zwykli" przestępcy w Holandii.

b) W wielu przypadkach w jednej celi przebywa od czterech do sześciu osób. Oprócz braku prywatności, w jednym miejscu umieszczane są osoby mówiące różnymi językami i pochodzące z odmiennych kultur, więc prowadzi to do niepotrzebnych napięć.

c) Dostęp do usług medycznych jest bardzo ograniczony i to zarówno w przypadku dolegliwości fizycznych, jak i psychicznych. Osobom cierpiącym na poważne schorzenia odmawia się dostępu do lekarza i podaje się jedynie środki uspokajające. Dzieje się tak przede wszystkim w „Kamp Zeist" oraz w pływających ośrodkach zatrzymań w Rotterdamie.

d) Zatrzymanym nie oferuje się żadnego zajęcia, a zaplecze rekreacyjne jest bardzo ubogie. Prowadzi to do niezrównoważonego stanu psychicznego.

e) Wiele osób narzeka na jakość żywności oraz brak higieny, zwłaszcza w pływających ośrodkach zatrzymań w Rotterdamie.

f) Imigrantom w ośrodku „Kamp Zeist" zezwala się na opuszczenie cel tylko na okres trzech godzin.

g) Odnotowuje się również wiele skarg dotyczących ogólnego traktowania przez strażników, którym często brakuje kwalifikacji do wykonywania tego typu pracy. Niektóre organizacje pozarządowe donoszą o przypadkach stosowania wobec zatrzymanych niezwykle surowych sankcji karnych. Względem zatrzymanych stosowana jest przemoc fizyczna – bicie jest na porządku dziennym, zwłaszcza przez „królewską gwardię".

h) Organizacje obawiają się, że wypadki, takie jak pożar w ośrodku zatrzymań w Schiphol, będą się powtarzać. Mimo tego rodzaju zagrożeń wciąż jest wiele ośrodków zatrzymań, np. jednostki pływające w Rotterdamie i Kamp Zeist, w których warunki albo zostały jedynie powierzchownie poprawione, albo nie zmieniły się wcale. W nocy 27 października 2005 roku 11 nielegalnych imigrantów zginęło w pożarze, który wybuchł w obiekcie w Schiphol Oost, a 15 innych osób (w tym strażnicy) zostało rannych.

i) Nie ma żadnego komitetu zatrzymanych ani innego organu, który broniłby zbiorowych praw imigrantów w tychże ośrodkach zatrzymań.

j) Organizacje mają również poważne wątpliwości co do przestrzegania dyrektywy o przyjmowaniu osób. Ponadto nie został wdrożony i nie jest stosowany Protokół Stambulski.

3.4 Zatrzymywanie osób szczególnej troski

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Spośród imigrantów nie są wybierane ofiary. Przykładem konsekwencji braku takiego działania może być wynik procedury wjazdowej w Holandii: wiele nigeryjskich

dziewcząt znalazło się w kręgach prostytucji w Niemczech i we Włoszech.

b) Ważnym powodem niepokoju dla organizacji pozarządowych jest zatrzymywanie osób szczególnej troski, a zwłaszcza dzieci. Nie ma w ustawowego zakazu zatrzymywania imigrantów szczególnej troski, do których należą ofiary naruszenia praw człowieka, ofiary handlu ludźmi, imigranci po traumatycznych przeżyciach, osoby nieletnie podróżujące bez opieki, imigrujące dzieci i ich rodziny.

c) W 2006 roku prowadzona była kampania przeciwko zatrzymywaniu imigrujących dzieci i ich rodzin, która doprowadziła do znacznego zmniejszenia liczby imigrujących dzieci i ich rodzin w ośrodkach zatrzymań. Holenderski rząd zapowiedział usprawnienie polityki strukturalnej. Jednak nie przedstawiono jeszcze konkretnych propozycji.

i) Ofiary handlu ludźmi

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Ofiary handlu ludźmi mogą zostać aresztowane z uwagi na „nieuregulowanie" swojego pobytu i umieszczone w ośrodku zatrzymań jako cudzoziemcy. Dzieje się tak zwłaszcza w przypadku zatrzymania na granicy. Celem takich form zatrzymania jest zorganizowanie podróży powrotnej do kraju pochodzenia. Tymczasem organizacje pozarządowe szacują, że tylko połowa wszystkich zatrzymanych może zostać w rzeczywistości odesłana do domu. Pozostali zostają w końcu zwolnieni bez rozwiązania problemu „nielegalności" ich pobytu. Prowadzi to do wniosku, że zatrzymywanie takich osób jest bezsensowne.

b) Ofiary handlu ludźmi, które nie zostaną uznane za takie w okresie zatrzymania, zostają w końcu albo odesłane do swojego kraju pochodzenia, albo zwolnione. W obu przypadkach grozi im ryzyko ponownego znalezienia się w rękach handlarzy i ponownego przymuszenia do pracy w warunkach wyzysku. Organizacje pozarządowe przyznają jednak, że jeśli dana osoba zostanie uznana za ofiarę, może ona skorzystać z trzymiesięcznego okresu refleksji. Jeśli zdecyduje się współpracować z policją, przysługuje jej specjalna ochrona dla świadków na podstawie uregulowania „B9", prawo do tymczasowego pobytu, zakwaterowanie w schronisku, ubezpieczenie medyczne, pomoc prawna i społeczna.

c) Niepokojący jest fakt, że chociaż Holandia podpisała Konwencję Rady Europy o działaniach zapobiegających handlowi ludźmi (2005), dokument ten wciąż oczekuje na ratyfikację.

ii) Dzieci i osoby nieletnie

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Ponad jedna czwarta wszystkich uchodźców, którzy przybywają do Holandii, jest poniżej 15 roku życia. Chociaż wiele młodych osób ucieka z jednym lub obojgiem rodziców, odnotowuje się również spory odsetek osób nieletnich podróżujących bez opieki.

b) Wnioski ponad 30% dzieci ubiegających się o azyl w Holandii rozpatrywane są w ramach procedury przyspieszonej. Ponadto nawet czteroletnie dzieci ubiegające się o azyl są często przesłuchiwane bez obecności prawnika lub opiekuna.

c) Czasami podczas przesłuchań dzieci poruszane są kwestie, które są niestosowne zważywszy na wiek i stopień dojrzałości dzieci.

d) Znane są również przypadki naruszenia międzynarodowych i regionalnych norm w obecnie prowadzonej polityce i stosowanych praktykach w zakresie ustalania, czy dziecko podróżuje bez opieki i w związku z tym, czy wymaga opieki i ochrony, a także wspierane przez państwo starania zmierzające do odnalezienia rodzin i objęcia ich repatriacją. W wielu przypadkach rząd przypisuje odpowiedzialność za opiekę nad dziećmi, które podróżują same, dalekim krewnym mieszkającym w Holandii, nawet jeżeli osoby te nie chcą lub nie powinny przyjąć takiej odpowiedzialności.

e) W ośrodku zatrzymań w Schiphol przetrzymywani są nieletni, którzy oczekują na test wiekowy. Test polega na robieniu zdjęć niektórych kości i nie uwzględnia żadnej oceny psychologicznej. Wiarygodność tego testu budzi wiele kontrowersji, gdyż wiele nieletnich może zostać uznanych za osoby dorosłe.

f) Zatrzymywanie dzieci wraz z ich rodzicami jest sprzeczne z międzynarodową Konwencją praw dziecka, która została ratyfikowana przez holenderski rząd w 1995 roku. Dzieci już od bardzo wczesnych lat, począwszy od niemowląt po nastolatki, są więzione, zwłaszcza w ośrodkach Heerhugowaard, Kamp Zeist i Zestienhoven.

g) Dzieciom w ośrodkach zatrzymań odmawia się prawa do swobodnego poruszania się, edukacji i dostępu do zaplecza zabaw. Może być to bardzo traumatycznym doświadczeniem.

h) Jeśli chodzi o zatrzymania, władze holenderskie nie stosują zasady „ostatniej deski ratunku" wobec wszystkich małoletnich, a jedynie wobec grupy wiekowej poniżej 16 roku życia. W konsekwencji nieletni powyżej 16 lat mogą zostać zatrzymani i umieszczeni w ośrodku zatrzymań z osobami dorosłymi.

i) Dzieciom zakłada się kajdanki i zamyka się je w odosobnionych celach.

j) Strażnicy są szkoleni, jak postępować z przestępcami, a nie z dziećmi.

k) Osobom w przedziale wiekowym 15-25 lat, które podróżują same, należy zapewnić większą opiekę. Kiedy osoba nieletnia osiąga 18 rok życia, daje się jej bilet na pociąg i wyrzuca na ulicę.

l) Ogólnie rzecz biorąc, sposób traktowania przez holenderskie władze dzieci ubiegających się o azyl kwestionuje zaangażowanie Holandii w prowadzenie takiej polityki azylowej, która ma na względzie dobro tych dzieci, zgodnie z wymogami Konwencji praw dziecka ONZ.

3.5 Procedura przyspieszona

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) W holenderskiej polityce azylowej skuteczność triumfuje nad ochroną. Według organizacji pozarządowych procedury przyspieszone stały się normą w Holandii, a celem jest możliwie największe wzmocnienie tej tendencji.

b) Osoby ubiegające się o azyl, które wymagają szczególnej troski i posiadają traumatyczne doświadczenia, w tym także dzieci, potrzebują czasu, aby nabrać zaufania do osób lub osoby odpowiedzialnej za rozpatrzenie ich wniosku, zanim będą mogły wyjawić powody swojej ucieczki lub przyczynę swojej traumy. Osoby wskazujące na płeć, jako przyczynę swojej ucieczki, a także osoby, które poddawane były torturom lub mają traumatyczne doświadczenia, potrzebują oferującego wsparcie środowiska, w którym mogą czuć się pewni, że zachowana zostanie poufność ich wniosku. Procedura przyspieszona nie daje czasu wymaganego na zbudowanie relacji opartych na pewności i zaufaniu.

c) Mechanizm mający na celu przyspieszenie rozpatrywania wniosków o azyl – procedura przyspieszona w *aanmeldcentra* (centrach przyjęć), zwana „procedurą AC" – jest niewłaściwie stosowany i nie stwarza możliwości naprawienia błędów w drodze dogłębnej rewizji sądowej.

d) Procedura przyspieszona nie daje osobom ubiegającym się o azyl wystarczająco dużo czasu na odpoczynek, uzyskanie informacji o procedurze azylowej, skonsultowanie się z własnym prawnikiem i zebranie materiałów dowodowych na poparcie wniosku o azyl, a także nie oferuje ustalonych kryteriów odrzucania wniosków. Najgorsze konsekwencje widoczne są w przypadku nieletnich podróżujących bez opieki, osób po traumatycznych przeżyciach oraz osób pochodzących z krajów, w których masowo naruszane są prawa człowieka.

e) Procedura ta może również prowadzić do pogwałcenia zasady *non-refoulement*, ponieważ nie daje osobie ubiegającej się o azyl wystarczającej ilości czasu do uzasadnienia swojego wniosku i mogłaby w związku z tym prowadzić do repatriacji do kraju, w którym osobie tej grozi niebezpieczeństwo prześladowania. Brak możliwości rewizji sądowej tylko pogarsza sprawę.

f) Odwołanie od decyzji wydanej w trybie przyspieszonym nie ma automatycznego skutku zawieszającego, chociaż można skierować w tej sprawie specjalną prośbę. W praktyce orzecznictwo pokazuje, że wyjątkowo trudno jest uzyskać taki skutek zawieszający, który zapewnia ochronę przed nieuzasadnionym wydaleniem z kraju. W tym przypadku organizacje pozarządowe zalecają, by odwołania od negatywnych decyzji w pierwszej instancji wiązały się z automatycznym przyznaniem skutku zawieszającego.

3.6 Ograniczony dostęp organizacji pozarządowych do ośrodków

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Holenderskie organizacje mogą być ujmowane w wykazach przez Ministerstwo Sprawiedliwości jako organy niesądowe z prawem dostępu do ośrodków zatrzymań. Jednak dostęp ogranicza się do oficjalnych wizyt w osobnych pokojach odwiedzin. Wizyta może zostać zaplanowana dopiero po określeniu osób, które zostaną odwiedzone. Okazuje się to przeszkodą w dotarciu do potencjalnych ofiar i innych grup docelowych, takich jak nieletni. Organizacje pozarządowe potrzebują większego i bardziej elastycznego dostępu do imigrantów w ośrodkach zatrzymań.

b) Również kościół i organizacje humanitarne, którzy chcieliby regularnie odwiedzać zatrzymanych w ośrodkach, napotykają na tego typu problemy.

c) Dotrzeć można jedynie do określonych grup „nielegalnych" imigrantów. W przypadku zatrzymań na granicy dostęp można uzyskać jedynie do tych osób, które złożyły wnioski o azyl. Osoby przybywające na lotnisko, które nie wnioskują o przyznanie azylu, umieszczane są w osobnym skrzydle w ośrodku zatrzymań, w którym nie ma dostępu do pomocy prawnej ani nie można skorzystać z pomocy organizacji pozarządowych. Wśród nich mogą znajdować się również osoby niepełnoletnie, ofiary handlu ludźmi i uchodźcy, którzy powinni być informowani o możliwości ubiegania się o azyl.

d) Ogół społeczeństwa niewiele wie o tym, co dzieje się w takich ośrodkach. Organizacje pozarządowe twierdzą również, że wywierane są duże naciski na osoby, które uzyskały dostęp do ośrodka, by nie mówiły o domniemanym nieludzkim traktowaniu.

3.7 Inne problemy organizacji pozarządowych

Organizacje pozarządowe utrzymują, że:

a) Martwi rosnąca liczba nakazów wydaleń. W nakazie takim osoba traktowana jest tak, jakby była przestępcą, a nakaz wydawany jest w stosunku do osób, które nie popełniły żadnego czynu karalnego. Takiemu traktowaniu poddawanych jest ponad 1000 osób. Sytuację pogarsza uwzględnianie w nakazie pozostałych członków rodziny. 40% osób zatrzymanych zostaje następnie wydalonych.

b) Ustawa z 2000 r. o cudzoziemcach przewiduje możliwość wystosowania nakazu wykluczenia wobec nielegalnego imigranta poprzez uznanie go za osobę niepożądaną. W konsekwencji zawieszone zostaje prawo imigranta do legalnego pobytu, a dopóki nakaz pozostaje w mocy, imigrant nie jest w stanie uzyskać zezwolenia na pobyt ani azylu. Powrót do Holandii lub kontynuowanie obecności w tym kraju po wydaniu nakazu wykluczenia jest przestępstwem podlegającym karze pozbawienia wolności do sześciu miesięcy.

c) Osoby wydalone na podstawie zawiadomienia o opuszczeniu kraju, wystosowanym po odrzuceniu ich wniosku, zostawiane są na ulicy. Pozbawione środków do życia nie są w stanie się utrzymać. Wiele niepokoju budzi wypuszczanie w ten sposób kobiet. Odbiera im to prawo do należytych środków na życie, zakwaterowania i usług medycznych.

d) Reżim zatrzymań na granicy oraz ustawa o zasadach więziennych opierają się na reżimie walki z przestępczością. Niemniej imigranci nie mogą korzystać z wielu praw przysługujących w ramach takiego reżimu.

e) Politycy budują negatywny wizerunek nielegalnych imigrantów i osób ubiegających się o azyl, przyczepiając im etykietkę uchodźców gospodarczych, a czasami kryminalistów. Prowadzi to do poważnego braku poszanowania praw człowieka w opinii publicznej, a także do politycznych debat o osobach ubiegających się o azyl, nielegalnych imigrantach i innych osobach migrujących.

f) W czasie odbywania wizyty ratyfikacji nie zostało poddanych jeszcze kilka dokumentów o znaczeniu międzynarodowym. Podobnie do kilku innych państw Europy, do grudnia 2007 roku Holandia nadal nie podpisała międzynarodowej Konwencji o ochronie praw migrujących pracowników i członków ich rodzin („Konwencja o migrujących pracownikach", 1990). Poza tym, mimo że Holandia podpisała Konwencję Rady Europy o działaniach zapobiegających handlowi ludźmi (2005), dokument ten wciąż oczekuje na ratyfikację.

g) Azyl używany jest jako narzędzie do kontrolowania przepływów migracji i odwodzenia osób od potencjalnego ubiegania się o azyl. Nie można uchylić prawa do ubiegania się o azyl, ponieważ nie jest to dodatkowe uprawnienie nadane przez państwa członkowskie, ale prawo przysługujące zgodnie z Konwencją genewską każdej istocie ludzkiej.

h) Osobom ubiegającym się o azyl przyznaje się niedostatecznie dużo czasu na przygotowanie dokumentów do ich powrotu. Wykluczając na siłę z systemu przyjęć odrzucone osoby ubiegające się o azyl, czasami z dziećmi, holenderskie władze zmuszają ludzi do życia na ulicy.

i) Problemem jest również dostępność danych dotyczących imigracji. Sprawozdania na temat imigracji zostały ostatnio skrócone i ograniczają się jedynie do przedstawienia zasadniczego rozwoju sytuacji. Rzadziej są również publikowane (raz na pół roku, zamiast trzy razy w roku). Ponadto nie są podawane do wiadomości publicznej konkretne, szczegółowe dane dotyczące osób szczególnej troski przebywających w ośrodkach zatrzymań, np. dzieci i ich rodzin.

Wizyta w ośrodku

Agenda misji przewidywała wizytę w ośrodku zatrzymań na lotnisku Schiphol. Podczas wizyty delegaci wysłuchali prezentacji oraz zostali oprowadzeni po ośrodku przez dyrektora ośrodka, wicedyrektora Wydziału Polityki Imigracyjnej, a także przez urzędników centrum wnioskowego oraz Urzędu ds. Repatriacji i Odjazdów. Delegacja miała również możliwość rozmowy z kilkoma imigrantami pozostającymi w ośrodku, a następnie zadawania pytań przedstawicielom ośrodka.

Prezentację na wstępie wizyty poprowadził HP SCHREINEMACHERS, wicedyrektor Departamentu Imigracyjnego policji.

Pytania można było zadawać następującym przedstawicielom ośrodka:

- Alfons MOOREN – dyrektor ośrodka zatrzymań,
- HP SCHREINEMACHERS - wicedyrektor Wydziału Polityki Imigracyjnej,
- Vincent VUIJK – Urząd ds. Repatriacji i Odjazdów,
- Michiel MEINARID – dyrektor jednostki centrum wnioskowego,
- Theo THIJM – wicedyrektor jednostki centrum wnioskowego,
- przedstawiciel straży granicznej (*Royal Marechaussee*).

4.1 Prezentacja wprowadzająca

Podczas pierwszej prezentacji, wicedyrektor skupił się głównie na następujących zagadnieniach:

1) Osoby ubiegające się o azyl składają wnioski w centrum wnioskowym. 75% wniosków pochodzi z miejsc innych niż Schiphol, pozostałych 25% zostaje sporządzonych na miejscu. Osoby wnioskujące w pozostałych centrach nie są zatrzymywane. Zatrzymywane są osoby, którym odmawia się wstępu na granicy.

2) Jeśli osoba, której odmówiono wstępu na granicy, wnioskuje o azyl, zostaje ona umieszczona w zamkniętym centrum wnioskowym w Schiphol i wszczęta zostaje wobec niej procedura. W miarę możliwości roszczenia rozpatrywane są w ciągu 48 godzin roboczych. Jeśli rozpatrzenie roszczenia nie jest w takim okresie możliwe, zostaje na to 6 tygodni, a osoby zatrzymane przenoszone są do ośrodka zatrzymań.

3) Przebywający w Holandii cudzoziemcy o nieuregulowanym statusie również są zatrzymywani. Jeśli zwrócą się o azyl, ich wnioski są rozpatrywane w okresie 6 tygodni. Osoby takie nie są przetrzymywane w Schiphol, ale w innych ośrodkach. Zapewnione są im żywność, opieka i edukacja.

4) Sprawozdanie Komisji wskazało, na ile Holandia przestrzegała wytycznych[1]. W sprawozdaniu stwierdzono, iż owym 25% osobom zatrzymanym w Schiphol ośrodek zapewniał właściwe warunki. Niemniej wyrażono pewne uwagi krytyczne na temat materialnych potrzeb imigrantów.

4.2 Zwiedzanie ośrodka zatrzymań

1) Delegaci obejrzeli pomieszczenie, w którym przechowywana jest własność imigrantów po ich przybyciu. Przybywający na lotnisko imigranci posiadają bagaże i inny dobytek. Nieraz mają przy sobie także pieniądze. Bagaże są bezpiecznie przechowywane w takich pomieszczeniach, chronione przez kamery. Dwie osoby posiadają klucze do takich pomieszczeń.

2) Podczas przyjmowania do ośrodka personel zadaje pytania o zwyczaje żywieniowe i potrzeby medyczne, a także zabiera bagaże imigrantów oraz wszelkie pieniądze/ dokumenty, które posiadają. Osoby są fotografowane, zbierane są ich dane, a następnie bezpłatnie wydawana im jest karta telefoniczna.

[1] COM(2007)745 końcowy.

3) Delegaci zostali poinformowani, iż rocznie przez ośrodek zatrzymań w Schiphol przechodzi około 10.000 osób. Ogółem ośrodek ma 308 miejsc. Momentami logistyka staje się bardzo skomplikowana, prowadzi to do zagubienia mienia imigrantów mniej więcej 3-4 razy na rok.

4) Delegatom pokazano wzmacniane cele, w których umieszcza się osoby tuż po ich przybyciu do ośrodka i przed jego opuszczeniem. Cele te używane są tylko dla potrzeb tranzytu, a jednym z celów ich istnienia jest identyfikacja przemytników narkotyków. Pomieszczenia są jasne, czyste, wyposażone w ławkę. Drzwi wydają się wzmacniane.

5) Delegaci mieli okazję zobaczyć „urządzenie pilotujące". Urządzenie to korzysta z bazy danych odcisków palców w celu podawania danych na temat osób pozostających w ośrodku zatrzymań, łącznie ze szczegółowymi informacjami np. o zwyczajach żywieniowych. Urządzenie stosowane jest w celu uniknięcia pomyłek między różnymi osobami w ośrodku.

6) Przedstawiciel oświadczył, iż oferowana jest możliwość uprawiania sportu (np. koszykówki) i rekreacji. Opieka medyczna dostępna jest również 24 godziny na dobę. Zapewniona jest także opieka psychiatryczna. Holenderska Rada ds. Uchodźców ma swoje biuro w ośrodku i utrzymywane są relacje prawnik – klient.

7) Pokoje męskie i żeńskie są oddzielone i generalnie każdy czuje się bezpiecznie. Jednakże w zwiedzanym skrzydle obecne były dwie kobiety, które twierdziły, iż czują się przerażone obecnością samych mężczyzn. W ośrodku nie są przetrzymywane żadne rodziny, osoby niepełnoletnie, ani dzieci. Osoby niepełnoletnie przetrzymywane są w ośrodku „Zestienhoven". Sekcja ośrodka dla przestępców oddzielona jest od części przeznaczonej dla osób ubiegających się o azyl.

8) Drzwi celi pozostają otwarte cały dzień i zamykane są o godzinie 21.00. Można swobodnie korzystać ze świeżego powietrza na dziedzińcu / otwartej przestrzeni na zewnątrz. Wprawdzie wyżywienie jest zapewnione, ale imigranci mają też dostęp do kuchni. Niekiedy osoby pozostające w ośrodku zamawiają określone środki spożywcze, których używają do przygotowania pożywienia.

9) Tablica z nazwiskami, datami urodzin i zdjęciami imigrantów wskazywała, iż niektórzy z nich byli młodzi. Przedstawiciel ośrodka oświadczył, iż dane na tablicy ilustrują wiek podawany przez imigrantów. Okazało się, iż dwie osoby, w tym jedna kobieta, miały kwestionowaną pełnoletniość. Były one jednakże przetrzymywane pomimo zapewnienia przedstawiciela, iż w przypadku kwestionowania wieku, wątpliwości interpretuje się na korzyść osoby wnioskującej o azyl. W tych dwóch przypadkach prowadzone jest dochodzenie, a osoby przekazane zostały do kliniki w Eindhoven celem wykonania badań kości. Przedstawiciele przyznali, iż wyniki takich badań mogą być obarczone marginesem błędu, ale w takich sytuacjach wątpliwości interpretuje się na korzyść imigrantów.

10) Delegaci mieli również możliwość obejrzenia kilku cel, w których przebywali imigranci. Cele były małe, każda dwuosobowa. W celach były łazienki z drzwiami,

telewizory i piętrowe łóżka. Niektórzy delegaci twierdzili, iż widzieli, że niektóre toalety pozbawione były drzwi.

11) Delegatom przekazano, iż pobyt w Schiphol może w uzasadniony sposób trwać 6 miesięcy. Okres zatrzymania może jednak zostać przedłużony w przypadku procedury apelacyjnej. W takich okolicznościach okres zatrzymania może przeciągnąć się do 12 miesięcy.

4.3 Spotkanie z imigrantami

Delegatom umożliwiono rozmowę z imigrantami pozostającymi w ośrodku zatrzymań w Schiphol. Sprawozdawca spotkał się z następującymi uwagami:

1) Pewien Irakijczyk powiedział, że przebywa w ośrodku od półtora miesiąca. Twierdził, iż ma 67 lat i jest chory. Zwrócił się o azyl. Problemem był fakt, iż przybył do Holandii tranzytem przez Węgry. Powiedział, że na Węgrzech przebywał mniej niż godzinę i tylko przesiadł się tam na inny samolot. Zwrócił się on o azyl na lotnisku w Holandii i został następnie przeniesiony bezpośrednio do ośrodka zatrzymań w Schiphol. Twierdził, iż Holandia wysunęła roszczenie do Węgier w jego sprawie i teraz przyszłość jego wniosku o azyl zależała od odpowiedzi stamtąd. Skarżył się, że w międzyczasie utknął w ośrodku.

2) Pewien Sudańczyk przybył do Holandii ze sfałszowanym paszportem przez Syrię. Mówił, iż przebywał w otwartym obozie przez 4 lata. Twierdził, iż cierpi na przepuklinę i malarię. Po przybyciu na teren Holandii podróżował dalej do Irlandii. Jednakże Irlandia odesłała go do Holandii. Twierdził, że spędził w ośrodku w Schiphol ogółem 9 miesięcy.

3) Pewien Nigeryjczyk również określił czas swojego pobytu w ośrodku na 9 miesięcy. Posiadał namibijski paszport. Był deportowany do Namibii, ale został stamtąd deportowany z powrotem do Holandii. Zwrócił się w Holandii o azyl, ale jego wniosek został odrzucony. Stwierdził, iż jego przyszłość była teraz nieprzewidywalna. W międzyczasie był nadal przetrzymywany w ośrodku.

4) Kolejny Irakijczyk oświadczył, iż przebywał w ośrodku w Schiphol od 6 miesięcy. Udał się do Anglii, ale został odesłany z powrotem do Holandii, również na podstawie rozporządzenia dublińskiego. Również określił swoją przyszłość jako nieprzewidywalną.

5) Niektórzy delegaci spotkali młodego człowieka, który twierdził, iż ma mniej niż 18 lat. Oświadczył on, iż został złapany, gdy jego szkolny zespół sportowy tylko tranzytem znalazł się w Schiphol, oraz skarżył się na procedurę regulującą kwestionowanie jego wieku oraz na sam fakt przetrzymywania go.

6) Pewna kobieta oświadczyła, że chociaż nie czuła się zastraszona w miejscu swojego pobytu, bywa niekiedy mimo wszystko przerażona jako jedna z zaledwie kilku kobiet. Ponadto specyficzne potrzeby kobiet nie były uwzględniane.

7) Pewna liczba imigrantów skarżyła się na brak opieki medycznej. Twierdzili oni, że niezależnie od dolegliwości, które zgłaszali, otrzymywali jedynie paracetamol.

4.4 Sesja dyskusyjna

Po zwiedzeniu ośrodka delegaci mieli możliwość dyskusji i zadawania pytań przedstawicielom ośrodka. Uzyskali następujące odpowiedzi:

1) Wnioski 25% imigrantów w Schiphol odrzucane są bezzwłocznie w trybie przyspieszonego postępowania.

2) Istnieje niezależna komisja, która wysłuchuje skarg imigrantów.

3) W odniesieniu do procedury przyspieszonej, oczekuje się wydania nowych instrukcji, które uczyniłyby tę procedurę bardziej sprawiedliwą i wydajną.

4) Jeśli wniosek danej osoby zostaje odrzucony w Schiphol, może ona złożyć apelację z 4 powodów. Procedura taka zajmuje około dwóch tygodni. W międzyczasie osoba pozostaje w ośrodku zatrzymań. W przypadku uznania apelacji za bezpodstawną, decyzja staje się nieodwołalna i podejmowane są kroki na rzecz odesłania danej osoby z powrotem do kraju jej pochodzenia.

5) Zatrzymanie osoby przebiega tak długo, jak wydaje się to rozsądnie zasadne. Niemniej regułą jest 6 miesięcy, a sądy biorą pod uwagę, czy cudzoziemiec jest odpowiedzialny za opóźnienie. Jednakże w przypadku zatrzymania na okres 14-15 miesięcy prawo do wolności przeważa nad interesem państwa i imigranci są zwalniani. Zwolnienie oznacza wypuszczenie na ulicę z dokumentem mówiącym o nakazie opuszczenia terytorium Holandii.

6) Istnieje konkretne biuro, które pracuje nad roszczeniami wynikającymi z Konwencji dublińskiej. Jeśli ma miejsce przypadek regulowany Konwencją dublińską, do określonego państwa członkowskiego wystosowany zostaje wniosek. W oczekiwaniu na odpowiedź dana osoba pozostaje w Holandii. W przypadku nieuznania roszczenia przez inne państwo członkowskie osoba taka ma prawo ubiegać się o azyl w Holandii.

Spotkanie z holenderską sekretarz stanu ds. sprawiedliwości, Nebahat Albayrak

Do spotkania z holenderską sekretarz stanu ds. sprawiedliwości, Nebahat ALBAYRAK, doszło w Ministerstwie Sprawiedliwości. Po spotkaniu zorganizowana została konferencja prasowa.

Podczas spotkania omawiane były kwestie związane z holenderskimi przepisami z zakresu imigracji i azylu, łącznie z problemami wynikłymi podczas rozmów z organizacjami pozarządowymi oraz podczas wizyty w ośrodku zatrzymań w Schiphol. Sekretarz stanu zwróciła uwagę na następujące kwestie:

1) Holandia ma długie tradycje w ochronie osób. Celem jest kontynuowanie tych tradycji i ulepszanie systemu.

2) Okres zatrzymania ograniczony jest zwykle do 6 miesięcy. Niemniej w określonych przypadkach okres ten wymaga przedłużenia. Długość okresu zatrzymania zależy również od współpracy osoby zatrzymanej. Sekretarz stanu oświadczyła, iż jeśli imigranci współpracują, mogą opuścić ośrodek po 6 dniach.

3) Jeśli dziecko w towarzystwie swojej rodziny nielegalnie przekroczy granicę, możliwe jest obecnie ich zatrzymanie. Jeśli przybędą do Holandii w sposób legalny, rodziny przenoszone są do ośrodka przyjęć. Rodziny zatrzymywane są jedynie w przypadku poważnych podejrzeń, że zamierzają zniknąć. Ideą jest zatrzymywanie ich do maksymalnie 2 tygodni, ale jest to inicjatywa, która musi jeszcze zostać przyjęta przez Parlament. Inną możliwością jest zatrzymanie tylko jednego z rodziców.

4) Ministerstwo pracuje nad poprawą warunków przetrzymywania dzieci (szczególnie tych przetrzymywanych w Rotterdamie) oraz innych osób szczególnej troski, takich jak kobiety ciężarne.

5) Nie jest przewidywane zaprzestanie zatrzymywania dzieci podróżujących pod opieką, ponieważ tworzyłoby to nieodłączne ryzyko nadużywania systemu przez rodziców. Sekretarz stanu potwierdziła, iż wśród osób zatrzymanych znajdują się dzieci, ale w miarę możliwości rozróżnia się dzieci podróżujące pod opieką rodziców od dzieci podróżujących bez opieki. Zatrzymanie jest zawsze ograniczone do niezbędnego minimum.

6) Zatrzymane rodziny, które zwrócą się o azyl, przetrzymywane są w otwartych ośrodkach. Uznaje się, iż środowisko, w którym przetrzymywane są dzieci, powinno różnić się od zwykłych więzień. Sekretarz stanu przekazała, iż podejmowane są wszelkie starania, aby tworzyć odpowiednie środowisko dla dzieci. Delegatom pokazane zostały zdjęcia ilustrujące ulepszenia dokonane w ośrodku.

7) Niekiedy wybierana jest opcja zatrzymania jednego z rodziców, podczas gdy drugi rodzic jest uwalniany wraz z dzieckiem.

8) Osoby niepełnoletnie mogą być niekiedy zatrzymywane, aby uchronić je od wpadnięcia w ręce handlarzy żywym towarem. Sędziowie zwykle zakańczają okres ich zatrzymania po 6 miesiącach, ale można je przetrzymywać dłużej, jeśli nie ma pewności co do ich tożsamości lub jeśli konsulat kraju ich pochodzenia nie współpracuje na rzecz ich powrotu.

9) Zdarza się zakładanie dzieciom kajdanek, ale dzieje się tak tylko w wyjątkowych okolicznościach, np. kiedy nie udaje się pohamować ich agresji. Sekretarz stanu wskazała na sprawę, w której ten środek przymusu został wykorzystany, konkretnie w sytuacji, gdy osoba niepełnoletnia w jednym z ośrodków uruchomiła system przeciwpożarowy za pomocą zapalniczki. W następstwie takich incydentów trwają obecnie prace nad uodpornieniem systemów przeciwpożarowych na takie występki.

10) Władze naprawdę uwzględniają sytuację osób szczególnej troski. Niemniej nie jest planowane odstąpienie od zatrzymywania osób przynależących do tych grup.

11) Podczas procedury zawracania osób przestrzegane są prawa imigrantów. Sekretarz stanu wyjaśniła, iż przed deportacją wykonywane są badania lekarskie oraz podejmowane są środki mające na celu potwierdzenie, iż dana osoba jest w stanie odbyć przelot samolotem.

12) Prowadzenie otwartych ośrodków dla osób wydalonych i zostawionych na ulicy dałoby niewłaściwe wrażenie, iż państwo zatroszczy się o nich niezależnie od okoliczności. Uczyniłoby to wydalenia nieskutecznymi.

13) W odniesieniu do sprawozdania Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl[1], Holandia prosiłaby o pewne wyjaśnienia, na jakiej podstawie poczynione zostały uwagi w sprawozdaniu. W styczniu 2008 roku miało odbyć się spotkanie z Komisją, więc w pewnym momencie w 2008 roku Holandia musiała zareagować formalnie.

14) Ośrodki przyjęć i zatrzymań otwarte są do obserwacji, podobnie jak to miało miejsce w przypadku przedmiotowej delegacji Parlamentu Europejskiego. Wizyty przeprowadził Europejski Komitet do Spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT) powołany przez państwa członkowskie Rady Europy.

15) Personel i przedstawiciele władz w ośrodkach są odpowiednio przeszkoleni.

16) Nie jest spodziewana żadna większa reforma rozporządzenia dublińskiego. Konieczne usprawnienia powinny być wprowadzane za pośrednictwem wspólnego europejskiego systemu azylowego.

Wnioski i zalecenia sprawozdawcy

Sprawozdawca pragnie zauważyć, iż holenderskie władze i sekretarz stanu były bardzo otwarte na współpracę i udzielanie odpowiedzi na pytania zadawane przez delegację.

Ogólnie rzecz biorąc i w porównaniu do ośrodków zatrzymań wizytowanych w innych krajach, warunki panujące w ośrodku zatrzymań w Schiphol wyglądają na zadowalające.

We wnioskach sprawozdawca chciałby podnieść następujące kwestie:

1) Chociaż warunki w ośrodku zatrzymań w Schiphol wydają się zadowalające, organizacje pozarządowe, mówiąc o nieakceptowalnych warunkach, zwracały szczególną uwagę na pływające ośrodki zatrzymań i ośrodek „Kamp Zeist" w Rotterdamie. Należy uzyskać więcej informacji o tych ośrodkach, szczególnie w świetle zarzutów wysuwanych przez organizacje pozarządowe.

[1] COM(2007) 745 końcowy

2) Usługi dostępne w ośrodku zatrzymań w Schiphol, jak opisane w niniejszym sprawozdaniu, powinny być dostępne we wszystkich ośrodkach zatrzymań. Dotyczy to m.in. dobrej opieki medycznej i psychiatrycznej, biur umożliwiających utrzymywanie relacji prawnik – klient.

3) Organizacje pozarządowe powinny otrzymać pełny dostęp do wszystkich ośrodków zatrzymań w celu umożliwienia im realizowania ich zadań w ramach regulacji przewidzianych przez holenderskie organa państwowe.

4) Zarzuty o wykorzystywanie, stosowanie przemocy lub nieodpowiednie zachowanie powinny być poważnie traktowane przez organy państwowe, a także należy podejmować kroki mające na celu prowadzenie dochodzeń i podejmowanie działań.

5) Powinna panować pełna przejrzystość w odniesieniu do tego, co dzieje się w ośrodkach zatrzymań.

6) Należy zgłębiać środki inne niż zakuwanie w kajdanki w celu kontrolowania niezdyscyplinowanych osób niepełnoletnich.

7) Pomimo zwyczajowego ustalenia maksymalnego okresu zatrzymania na sześć miesięcy, należy ustanowić i wdrożyć konkretny okres na mocy przepisów prawa.

8) Należy badać i stosować środki alternatywne dla zatrzymań wobec osób szczególnej troski, szczególnie wobec dzieci i osób niepełnoletnich.

9) Należy podejmować specjalne wysiłki w celu wyodrębniania grup imigrantów szczególnej troski i zapewniać im specjalne traktowanie, aby nie dopuścić do przypadków wykorzystywania ich słabości.

10) Wymagane jest więcej informacji na temat przestrzegania przez Holandię postanowień dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców.

11) Przyspieszone procedury należy stosować z ostrożnością oraz należy ich w miarę możliwości unikać w przypadku imigrantów, którzy wydają się być osobami szczególnej troski. Instytucja rewizji sądowej nie powinna być stronnicza w rezultacie przyspieszonego postępowania.

12) Osoby, których pełnoletniość jest kwestionowana, powinny być uznawane za osoby niepełnoletnie i stosownie do tego przetrzymywane do czasu ustalenia ich wieku.

13) Kobietom należy zapewnić osobne obiekty zatrzymań w celu zapewnienia im realizacji ich specyficznych potrzeb.

ANNEX 1

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

Parlement Européen
Commission des libertés civiles, de la justice et des affaires intérieures
Délégation aux Pays-Bas
19 Décembre 2007

LISTE DES PARTICIPANTS 7

Membres du Parlement Européen

Martine ROURE – Chef de délégation

Simon BUSUTTIL - Rapporteur
Jeanine HENNIS PLASSCHAERT
Rareş-Lucian NICULESCU

Groupes politiques

Michael SPEISER (PPE)
Annie LEMARCHAL (PSE)
Chiara TAMBURINI (GUE)

Assistants

Pauline CHAIGNE (assistante de Martine ROURE)
Marlies KAAL (assistante de Esther de LANGE)
Nanda KELLY (assistante de Jeanine HENNIS PLASSCHAERT)
Jan MICALLEF (assistant de Simon BUSUTTIL)
Nadia POHLMAN (assistante de Wolfgang KREISSL DÖRFLER)
Adriana RAD (assistante de Marian-Jean MARINESCU)
Sander SCHAAP (assistant d' Edith MASTENBROEK)

Secrétariat de la Commission LIBE

Ana DUMITRACHE

Bureau du Parlement Européen aux Pays-Bas

Sjerp VAN DER VAART

Interprètes

FR	**NL**	**EN**	**RO**
DIERICKW P.	SAUER A.	KENNEDY A.	URSU D.
QUAMMAR S.	SIMONS K.	ENNIS M.	MARCU M.
			OLSZEWSKI M.

ANNEX 2

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

European Parliament
Committee on civil liberties, justice and home affairs
Delegation to the Netherlands
19 December 2007

Draft Programme 6

7:52	**Travel** by Thalys *9307* from Gare du Midi, Brussels, to the Schiphol Airport
10:19	Arrival at the Schiphol Airport
10:45 – 12:00	**Briefing meeting with NGOs and organisations** active in the field of asylum and immigration (location: World meeting center BIMS (at the airport), meeting room Vasco da Gama)[1]
12:00 – 13:00	**Lunch** offered by the Dutch Ministry of Justice, Immigration Policy Department - Location: Hotel Schiphol, Rijksweg A4 Nr.3, 2132 MA Amsterdam - Schiphol
13:00 – 13:15	Bus to the Schiphol detention centre
13:15 – 15:00	**Visit of the Schiphol detention centre**[2] *Welcome by Mr HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department; Tour in the detention centre; Questions and answers session* *The following representatives will be guiding the tour and will be available for answering questions:* *- Alfons MOOREN - Director of the Detention Centre* *- HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department* *- Vincent VUIJK - Repatriation and Departure Service*

[1] **World Meeting Center BIMS**, Westelijke Randweg 43, 1118 CR LUCHTHAVEN SCHIPHOL
T +31 (0) 20 658 0658, F +31 (0) 20 658 0671, www.worldmeetingcenter.nl

[2] **Address of the Schiphol Detention Centre:**
Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER
Tel. (020) 82 22 300, Fax (020) 82 22 324

- Michiel MEINARID - Unit manager Application Centre
- Theo THIJM - Deputy Unit manager Application Centre
- Representative of the Royal Marechaussee (border police)

15:00 – 16:30 Bus to The Hague

16:30 – 17:15 **Meeting with the State Secretary for Justice**, Mrs Nebahat ALBAYRAK (location: Ministry of Justice, The Hague[1]) and *possibly*: **doorstep press conference**

Free **return to Brussels**

Our proposal:
17:45 – 18:00 Bus to the station Den Haag HS (Holland Spoor)
18:36 Return from Station Den Haag HS to Brussels *(IC 9260 train)*
Arrival in Brussels: 20:36 Bruxelles Nord;
20:41 Bruxelles Central; 20:45 Bruxelles Midi

Other possibility:
19:06 – 21:08 Thalys *9362* from Station Den Haag HS to the Station Bruxelles Midi (booking in advance needed)

*The **purpose of the visit to the Netherlands** is to ascertain directly the situation of the asylum seekers and irregular migrants in the Netherlands, to check the implementation European Directives such as the Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum seekers, as well as to exchange views with government authorities and representatives of civil society.*

*This visit to the Netherlands is part of a **whole series of visits** by members of the LIBE Committee to various EU Member States. Since 2005, similar delegations have been organised to Italy, Spain, France, Malta, Greece, Belgium and UK.*

For further information on the delegation, please contact:

Ana DUMITRACHE
Administrator
European Parliament
Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs
Tel: 0032 (0)2/28 41416
Fax: 00 32 (0)2/28 44941

[1] **Address of the Dutch Ministry of Justice:**
Schedeldoekshaven 100, 2511 EX DEN HAAG
General telephone number: +31 (0)70 3 70 79 11

E-mail *ana.dumitrache@europarl.europa.eu*

ANNEX 3

ORGANISATIONS AND NGOS THAT WERE PRESENT AT THE MEETING WITH THE LIBE DELEGATION ON THE 19 DECEMBER 2007

Amnesty International-Dutch Section
Association for Dutch asylum lawyers

BLinN (Bonded Labour in the Netherlands)

Defence for Children International
Drs. J.J.F. van Melle
Dutch League of the Human Rights

Kerkinactie

LOS (Knowledge Centre for Undocumented Migrants)

SAMAH

Stichting LOS

VluchtelingenWerk Nederland / Dutch Council for Refugees